

august 2003

EU-KONVENTET OM EUROPAS FREMTID

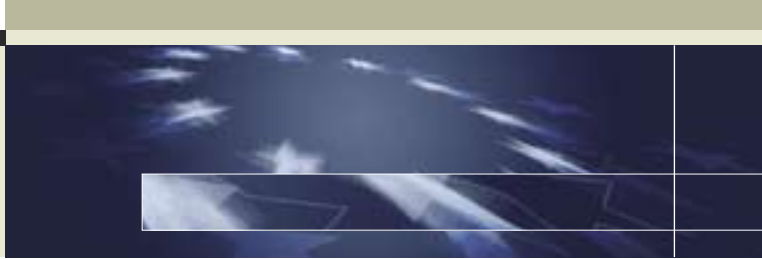
*— resultat og udgangspunkt for
regeringskonferencen 2003*

HISTORISKE FAKTA OM KONVENTET

Det europæiske konvent blev nedsat af EU's stats- og regeringschefer i Laeken, Belgien, i december 2001. I Laekenerklæringen nedfældede stats- og regeringscheferne rammerne for konventets arbejde, som blandt andet var at komme med forslag til, hvordan EU kan bringes tættere på borgerne, hvordan EU kan gøres mere demokratisk, og hvordan EU lettere kan træffe beslutninger set i lyset af udvidelsen. EU-konventets 105 medlemmer og stedfortrædere fra EU- og ansøgerlandenes nationale parlamenter og regeringer samt Europa-Parlamentet og Europa-Kommissionen begyndte deres arbejde den 28. februar 2002, og det endelige forslag til forfatningstraktaten blev afleveret den 18. juli 2003.

De holdt 1.812 taler, de talte i 5.436 minutter, og de stillede 5.995 ændringsforslag. Det europæiske konvent har efter 16 måneder og mere end 50 dage med plenarmøder afsluttet sit arbejde, og resultatet blev et "Udkast til Traktat om Indførelse af en Forfatning for Europa".

Den 18. juli 2003 overrakte EU-konventets formand, Valéry Giscard d'Estaing, det endelige forslag til, hvordan det fremtidige EU grundlæggende skal organiseres og styres til det italienske formandskab. Forfatningstraktaten skal danne grundlag for den kommende regeringskonference mellem EU-landene, og ændringsforslag må forventes. Konventets arbejde er nemlig et udkast, retten til at vedtage ligger hos stats- og regeringscheferne, mens de nationale parlamenter efterfølgende skal ratificere forfatningstraktaten, inden den kan træde i kraft.

På topmødet i Thessaloniki i juni 2003 erklærede stats- og regeringscheferne dog, at de stillede sig positive til forfatnings-

traktaten, som har fået bred tilslutning blandt konventets medlemmer, selv om et mindretal har været så utilfreds, at det er kommet med et alternativ (findes på www.eu-konvent.dk).

Indholdet i forfatningstraktaten er delt op i fire dele:

- Del I handler om mål og rammer for EU's arbejde samt måden, hvorpå EU vil føre sin politik.
- Del II er charteret om grundlæggende rettigheder, der samler og tydeliggør de europæiske borgeres rettigheder. Det har hidtil været politisk og ikke juridisk bindende rettigheder, men det ændrer forfatningstraktaten på.
- Del III omhandler EU's politikker. Det er her på hvert enkelt politikområde præciseret, hvilken kompetence EU har (dvs. hvad EU kan og ikke kan), samt hvilke retsakter og beslutningsprocedurer EU kan bruge.

*Grøppebillede af EU-konventets medlemmer på dagen for det sidste møde, den 10. juli 2003.
Foto: Europa-Kommissionens mediatek*

- Del IV er nogle afsluttende bestemmelser, bl.a. om hvordan forfatningstraktaten kan revideres, vedtages, ratificeres og træde i kraft.

Forfatningstraktaten indeholder også tre protokoller; én om de nationale parlaments rolle i EU, én om nærhedsprincippet og proportionalitetsprincippet og én om borgernes repræsentation i Europa-Parlamentet og stemmewægte i Det Europæiske Råd og Ministerrådet.

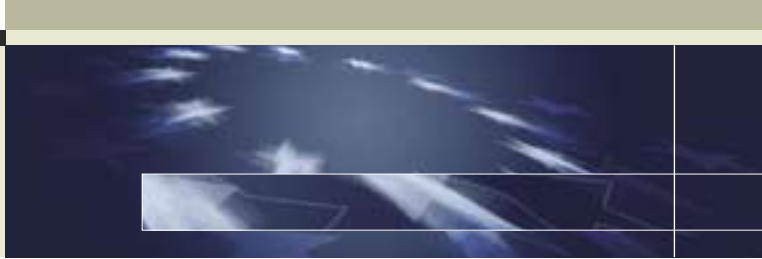
I det følgende gennemgås forfatningstraktaten med hovedvægt på del I, som er den egentlige forfatningsdel.

DEL I: FORFATNINGSDELEN

Del I udgør den afgørende nyskabelse i udkastet til en forfatningstraktat. I 59 artikler beskriver forfatningstraktaten, kort fortalt, EU's værdier, mål, hvem der bestemmer hvad i EU (også i forhold til medlemslandene), EU's institutioner, EU's åbenhed og kriterier for medlemskab af EU. I det følgende går vi et spadestik dybere med udvalgte emner i den nye forfatningstraktat.

Definition af EU

EU beholder sit navn — Den Europæiske Union — selv om det flere gange undervejs

i konventets forløb har været diskuteret at ændre navnet. Samtidig bliver det slået fast, at EU's demokratiske grundlag baserer sig på medlemsstaterne og de europæiske borgere, og at EU er åben over for alle europæiske stater, der respekterer EU's værdier og forpligter sig til at fremme dem i fællesskab.

Værdier og mål

Værdier

EU skal være et værdibaseret fællesskab, og disse værdier er medlemsstaterne forpligtet til at fremme, såvel internt i EU som i lande uden for EU. Værdierne spænder meget bredt, lige fra *ligestilling* og *retsstat* til *frihed* og *solidaritet*.

De såkaldte "europæiske værdier" er retligt forpligtende, hvilket betyder, at det er i strid med forfatningstraktaten, hvis et medlemsland ikke bekender sig til dem, og det kan i sidste ende medføre suspension af medlemskabsrettigheder. Bekendelse til værdierne er også en forudsætning for at blive medlem af EU.

Mål

Forfatningstraktaten rummer også EU's mål, som kan deles op i mål indadtil i EU og mål i forhold til omverdenen. Indadtil er det grundlæggende mål for EU at *fremme freden, sine værdier og befolkningernes velfærd*. Men forfatningstraktaten opregner også mere specifikke mål, såsom at give sine borgere *et område med frihed, sikkerhed og retfærdighed uden indre grænser og et indre marked med fri og lige konkurrence*.

EU's mål var genstand for mange intense diskussioner i konventet, og resultatet blev, at mange forskellige mål er medtaget. Udover de førstnævnte mål indeholder forfatningstraktaten også andre mål, lige fra *bæredygtig udvikling baseret på en afbalanceret økonomisk vækst og fremme af videnskabelige og teknologiske fremskridt* til *bekæmpelse af social udstødelse og beskyttelse af børns rettigheder*.

I forhold til omverdenen vil EU forsvare og fremme sine værdier og interesser. Men forfatningstraktaten lægger også vægt på at bidrage til at nå mål som f.eks. *fred, sikkerhed, bæredygtig udvikling af jorden, fri og fair handel og udryddelse af fattigdom i andre dele af verden*.

For en udtømmende liste over EU's mål såvel indadtil som udadtil se artikel I-3 i forfatningstraktaten.

EU som juridisk person

Med forfatningstraktaten er der lagt op til, at EU får status som juridisk person. Oversat fra jurasprog betyder det, at EU kan indgå aftaler, tiltræde internationale konventioner og tilslutte sig internationale organisationer.

Hvem gør hvad i Europa?

I forfatningstraktaten nævnes de grundlæggende principper for, hvad EU kan og må — den såkaldte kompetencefordeling. Eller sagt på en anden måde: Hvem gør hvad i Europa? Kompetencerne er opdelt i tre typer:

*Statsminister Anders Fogh Rasmussen holder pressemøde for danske journalister efter topmødet i Thessaloniki i juni 2003.
Foto: EU-Oplysningen*

- **Enekompetence:** På områder med enekompetence er det alene EU, som kan lovgive og vedtage retsakter. Det gælder f.eks. den fælles handelspolitik og toldunionen. Medlemsstaterne kan ikke lovgive på disse områder, medmindre EU giver lov til det.
- **Delt kompetence:** På områder med delt kompetence kan både EU og medlemsstaterne lovgive. Dog følges princippet, at EU-lovgivning har forrang for national lovgivning. Delt kompetence er den generelle regel i EU, hvilket betyder, at hvis der ikke er tale om enekompetence eller understøttende handling (se næste punkt), så er der delt kompetence. Eksempler på områder med delt kompetence er det indre marked, transport og miljø.
- **Understøttende handling:** EU har mulighed for at støtte eller supplere medlemsstaterne inden for f.eks. områderne

industri, kultur og civilbeskyttelse. Understøttende handlinger kan ikke medføre harmonisering af medlemslandenes lovgivning.

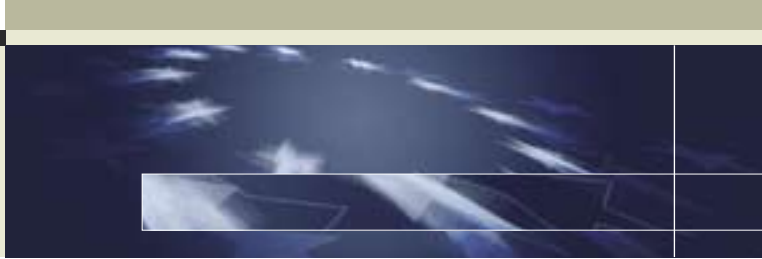
Kompetencerne skal udøves i respekt for nærheds- og proportionalitetsprincippet. Nærhedsprincippet betyder, at problemer skal løses så lokalt som muligt, dvs. at EU kun skal tage sig af opgaver, som ikke bedre lader sig løse nationalt, regionalt eller lokalt. Proportionalitetsprincippet er også et juridisk udtryk, som i dette tilfælde betyder, at indholdet og formen af EU's handlinger ikke må gå videre end nødvendigt for at nå forfatningens mål.

EU-udenrigsminister

Hvis det står til konventet, skal EU fremover have en udenrigsminister, som allerede nu har fået kaldenavnet "hr./fru Dobbeltthat". Årsagen til denne betegnelse er, at den nye udenrigsminister kommer til at slå to nuværende funktioner sammen, nemlig Kommissionens udenrigskommissær og EU's særlige udenrigspolitiske koordinator. Formålet er blandt andet at sikre en bedre koordination mellem diplomati og udviklingsbistand fra EU til lande uden for EU. Opgaven for EU-udenrigsministeren er at bidrage til udformningen af EU's udenrigs-, sikkerheds- og forsvarspolitik samt — med Ministerrådets bemyndigelse — at føre den ud i livet.

Fast formand eller "præsident" for Det Europæiske Råd

Et af de emner, som har givet anledning til megen diskussion såvel internt i konventet

som i offentligheden, er om der skal være en fast formand eller "præsident" for Det Europæiske Råd. Resultatet, som beskrevet i forfatningstraktaten, er, at EU's stats- og regeringschefer i fremtiden skal ledes af en fast formand, som vælges for 2½ år ad gangen (maks. to valgperioder). Formandens rolle er først og fremmest at forberede og lede topmøderne og at sikre kontinuiteten i arbejdet. Formanden kan derfor ikke sammenlignes med hverken den amerikanske eller den franske præsident.

Ny organisering i Ministerrådet

Også hos lillebroderen, Ministerrådet, kan der komme markante ændringer. Ministerrådet vil, hvis det står til EU-konventet,

blive ganske væsentligt omorganiseret. Der findes i dag ni forskellige såkaldte rådssammensætninger (f.eks. Rådet for Landbrug og Fiskeri, Rådet for Miljø osv.), og det skal ændres således, at der kun findes to faste rådssammensætninger, nemlig:

- Det Generelle og Lovgivende Råd — forbereder møder i Det Europæiske Råd og behandler og vedtager EU-love.
- Udenrigsrådet — udformer EU's udenrigspolitik på grundlag af retningslinjer fra Det Europæiske Råd.

Medlemslandene stiller med den relevante minister i forhold til, hvad der er på Ministerrådets dagsorden. Er det f.eks. miljø,

Overrækkelse af EU-konventets forslag til forfatningstraktat. Fra venstre ses kommissionsformand Romano Prodi, konventsformand Valéry Giscard d'Estaing, Grækenlands ministerpræsident, Constantine Simitis, og Grækenlands udenrigsminister, George A. Papandreou. Foto: EU-Oplysningen

EU-konventets forslag til en forfatning for Europa. Foto: EU-Oplysningen

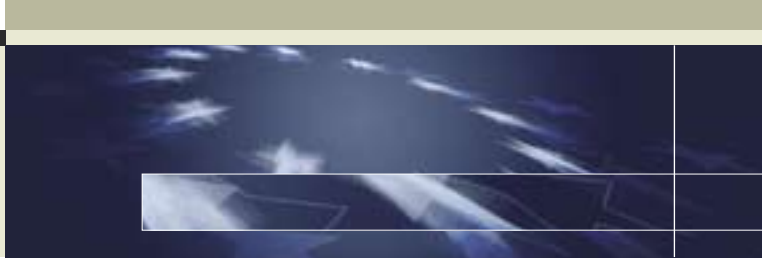
stiller landene med deres miljøministre. Det skal dog tilføjes, at Det Europæiske Råd har mulighed for at oprette specialiserede råd (i stil med den nuværende situation).

Forfatningstraktaten ændrer også på den nuværende formandskabsmodel, hvor alle medlemslande på skift varetager formandskabet i Ministerrådet i et halvt år. Fremover skal formandskabet for Det Generelle og Lovgivende Råd varetages for mindst 1 år ad gangen af medlemslandene på skift for at sikre en højere grad af kontinuitet. Udenrigsrådet vil have den nye EU-udenrigsminister som fast formand.

Nyt kvalificeret flertal

Ofte bliver EU beskyldt for at være uigenkendskueligt og svært at forstå, ikke mindst når talen falder på stemmereglerne i Ministerrådet. Konventet har derfor forsøgt at gøre stemmereglerne mere simple og forståelige. Forslaget fra konventet er at ændre reglerne for kvalificeret flertal således, at et kvalificeret flertal i Ministerrådet fremover, dvs. fra 1. november 2009, består af et flertal af medlemslandene samt 60 % af borgerne i EU - et såkaldt "dobbelt flertal".

Det indebærer i praksis, at der indføres befolkningsbaserede stemmevægte, hvilket må siges at være til de største EU-landes

fordel. Kravet om at der skal være et flertal af lande bag en vedtagelse beskytter dog på den anden side de små lande mod at blive majoriseret af et mindretal af store lande. Det nye system vil gøre det lettere at træffe beslutninger i Ministerrådet, fordi det bliver lettere at opnå et kvalificeret flertal, og det bliver sværere at blokere beslutninger.

Europa-Parlamentet den store vinder

Den store vinder i udkastet til forfatningstraktat er Europa-Parlamentet. Som ved mange tidligere traktatændringer får Europa-Parlamentet tildelt mere lovgivningsmagt. Denne gang står det direkte i forfatningstraktaten, at Europa-Parlamentet ligestilles med Ministerrådet som lovgiver i EU, hvilket i praksis betyder, at flere politikområder overgår til fælles beslutningstagen. Det er foreslået, at den fælles beslutningstagen fremover kaldes "den almindelige lovgivningsprocedure".

Europa-Parlamentet vil fortsat have en politisk kontrolfunktion over for Kommissionen samt spille en større rolle i forbindelse med vedtagelse af EU's budget.

Færre kommissærer og nye "juniorkommissærer"

Ifølge konventets forslag skal antallet af kommissærer reduceres til 15 fra den 1. november 2009. Kommissionen skal til den tid bestå af sin formand, EU-udenrigsministeren samt 13 såkaldte europakommissærer. Herudover skal der udpeges én kommissær — en såkaldt "juniorkommissær" — uden stemmeret fra hver af de medlemslande,

som ikke har en europakommissær. Det betyder, at Danmark ikke kan regne med at have en kommissær med stemmeret hele tiden. De 13 europakommissærposter går på skift mellem alle lande uanset størrelse.

Formand for det europæiske konvent, Valéry Giscard d'Estaing, tidligere fransk præsident.
Foto: EU-Oplysningen

*Frankrigs præsident, Jacques Chirac, taler til pressen efter topmødet i Thessaloniki i juni 2003.
Foto: EU-Oplysningen*

Nye navne til direktiver og forordninger

I dag hedder to vigtige typer retsakter i EU direktiver og forordninger. Disse navne bortfalder med den nye forfatningstraktat og bliver erstattet med "europæiske rammelove" og "europæiske love". Det juridiske indhold er dog det samme. Det er også blevet til en enkelt nyskabelse, nemlig en "europæisk bekendtgørelse", som kan ligne både et direktiv og en forordning, bortset fra at det ikke er en lovgivningsretsakt. Det betyder imidlertid ikke, at der nu kommer flere typer retsakter. Faktisk foreslår forfatnings-

traktaten, at antallet af typer af retsakter (f.eks. direktiver, forordninger og afgørelser) beskæres kraftigt — fra 15 til 6.

Åbenhed

EU-konventet foreslår, at EU's arbejde skal foregå så åbent som muligt. Det betyder, at Ministerrådets møder også skal være åbne, når der forhandles og vedtages lovforslag (dog stadig med undtagelser). Møderne i Ministerrådets arbejdsgrupper vil fortsat ske for lukkede døre. Europa-Parlamentets samlinger vil fortsat være åbne for offentligheden.

Nærhedsprincippet og de nationale parlamenter

EU-konventet mener, at de nationale parlamenter i EU-landene skal mere på banen i EU. Det er første gang, at de nationale parlamenter bliver direkte involveret i EU's beslutningsproces. I praksis skal involveringen ske i form af bedre kontrol med, om nærhedsprincippet bliver overholdt af EU's institutioner. Det skal ske gennem en klagemekanisme, nemlig et såkaldt "tidligt varslingsystem", som skal gøre det muligt for de nationale parlamenter at give Kommissionen et "gult kort", hvis de mener, at Kommissionens lovforslag krænker nærhedsprincippet. Et "gult kort" betyder, at Kommissionen skal *genoverveje* sit forslag uden dog at være tvunget til at ændre det. Ifølge konventets forslag kan et nationalt parlament dog ikke på egen hånd give Kommissionen et "gult kort", det kræver enighed mellem mindst 1/3 af de nationale parlamenter.

Konventet diskuterede en overgang, om de nationale parlamenter skulle have mulighed for at give Kommissionen et "rødt kort", dvs. pålægge Kommissionen at trække sit forslag tilbage, men det blev ikke medtaget i det endelige udkast.

De nationale parlamenter fik heller ikke ret til at klage direkte til EF-Domstolen over EU-lovgivning, som er i strid med nærhedsprincippet, som det blev foreslået af flere konventsmedlemmer. I stedet blev det slået fast, at regeringerne på vegne af de nationale parlamenter har denne mulighed. Regionsudvalget, som er et høringsorgan,

får dog mulighed for at indbringe klager over krænkelse af nærhedsprincippet, hvis det drejer sig om områder, hvor Regionsudvalget har krav på at blive hørt.

Frivillighedsprincip

Selv om der findes fortilfælde, hvor et land har meldt sig ud af EU (Grønland i 1985), er det nu for første gang blevet traktatfæstet, at det er frivilligt, om et land vil være medlem af EU. Der fastlægges en procedure for frivillig udtræden.

1 MIO. EU-BORGERE KAN FORESLÅ EN EU-LOV

Som noget helt nyt foreslår EU-konventet, at et antal borgere på mindst 1 mio. fra flere EU-lande kan opfordre Kommissionen til at fremsætte et lovforslag. Kommissionen afgør dog selv, om den vil fremsætte forslaget.

Ophævelse af EU's søjlestruktur

EU's nuværende traktater har ikke et sæt ensartede regler for, hvordan EU-samarbejdet skal foregå. Reglerne varierer nemlig alt afhængigt af hvilke samarbejdsområder det drejer sig om. Overordnet beskriver de nuværende traktater tre typer af samarbejdsområder i EU. Man bruger derfor det billede, at EU er et græsk tempel, der hviler på tre søjler – altså tre samarbejdsområder.

Søjle 1 omfatter det klassiske EU-samarbejde (det indre marked, fiskeripolitik, landbrugspolitik osv.), søjle 2 indeholder EU's fælles udenrigs- og sikkerhedspolitik

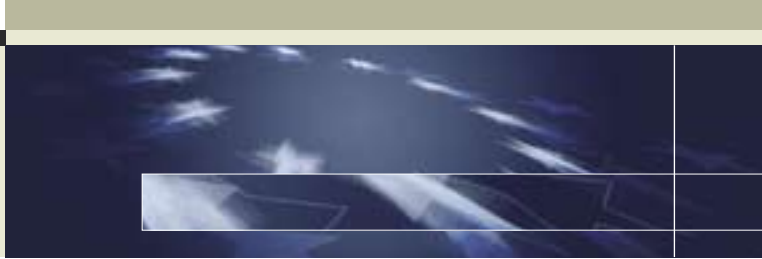
Valéry Giscard d'Estaing (tv.) og Silvio Berlusconi viser EU-konventets forslag til forfatning den 18. juli 2003 i Rom. Foto: Europa-Kommissionens mediatek.

(FUSP), mens søjle 3 omhandler politi- og retssamarbejdet. Den største forskel mellem søjlerne er, at samarbejdet i søjle 1 er *overstatsligt*. Her har EU's medlemslande afgivet suveræniteten til EU, hvilket giver EU mulighed for at vedtage regler, som borgerne i EU skal rette sig efter, uanset hvilken medlemsstat de bor i.

Til gengæld er søjle 2 og 3 *mellemstatslige*. Det betyder, at samarbejdet er noget, der foregår mellem stater. En mellemstatslig aftale kan nemlig kun forpligte medlemsstaterne og ikke den enkelte borger. I et

mellemstatsligt samarbejde kan der generelt heller ikke vedtages noget, hvis ét eller flere af medlemsstaterne er imod forslaget.

EU-konventet foreslår, at søjlestrukturen ophæves. Ophævelsen betyder ikke, at fremgangsmåden i forbindelse med vedtagelse af lovgivning vil være identisk for samtlige politikområder. I forbindelse med bl.a. FUSP og retspolitik har konventet foreslået visse særregler i forbindelse med bl.a. initiativretten, beslutningsproceduren og EF-Domstolens kompetencer.

Inden for retspolitikken gælder det, at der sigtes mod en indbyrdes tilnærmelse af medlemslandenes nationale lovgivning på området, samt at de nationale parlamenter tildeles en rolle i den politiske kontrol med Europol og Eurojust. Begge organer støtter bekæmpelsen af international kriminalitet via politiarbejde, efterforskning og anklage.

Den fælles udenrigs- og sikkerhedspolitik vil, hvis konventets forslag vinder tilslutning, blive af mere forpligtende karakter og vil fremover blive gennemført af EU-udenrigsministeren og medlemsstaterne. Det Europæiske Råd vil endvidere have mulighed for med enstemmighed at beslutte, at flere afgørelser skal træffes med kvalificeret flertal.

Konventets forslag vedrører også en militær kapacitet for EU. Konventet foreslår en "gradvis udformning af en fælles forsvarspolitik" og dermed et fælles forsvar, når EU er klar til dette. Medlemslandene forpligter sig til at stille civil og militær kapacitet til rådighed for EU til at gennemføre EU's politik, ligesom medlemslandene forpligter sig til "gradvis at forbedre deres militære kapacitet". Der skabes også mulighed for at etablere visse former for struktureret samarbejde mellem medlemslande, der "opfylder højere kriterier for militær kapacitet".

DEL II: CHARTERET OM GRUNDLÆGGENDE RETTIGHEDER

Del II i den nye forfatningstraktat består af charteret om grundlæggende rettigheder, der blev udarbejdet af et konvent i 1999-

2000 og undertegnet af Det Europæiske Råd den 7. december 2000 i Nice. EU-konventet valgte ikke at ændre på indholdet i charteret, bortset fra nogle få tekniske tilpasninger.

Charteret samler i én tekst de europæiske borgers borgerlige, politiske, økonomiske og sociale rettigheder samt rettighederne for borgere, som opholder sig inden for EU's grænser.

Der er ikke tale om nye rettigheder, snarere en synliggørelse og sammenskrivning af eksisterende rettigheder fastsat forskellige steder såsom EU-landenes forfatninger, i konventioner (f.eks. Den Europæiske Menneskerettighedskonvention), pagter (f.eks. Europarådets Europæiske Socialpagt) og i domme osv.

At charteret om grundlæggende rettigheder bliver en del af forfatningstraktaten er til gengæld af ny betydning, idet charteret så ikke længere er en politisk hensigtserklæring, men faktisk er juridisk bindende på niveau med de øvrige dele af forfatningstraktaten. For den almindelige borger i EU betyder det, at han eller hun er omfattet af nogle af de meste omfattende rettigheder i verden.

Selve charteret består af 54 artikler og er opdelt i 6 kapitler: *Værdighed, Frihed, Ligestilling, Solidaritet, Borgerrettigheder og Retfærdighed*. De konkrete rettigheder spænder meget vidt, lige fra *ret til livet* og *ytrings- og informationsfrihed* til *miljøbeskyttelse* og *forbud mod børnearbejde*.

Grækenlands udenrigsminister, George A. Papandreou, taler til journalister ved topmødet i Thessaloniki juni 2003. Foto: EU-Oplysningen

DEL III: POLITIKDELEN

Del III i forfatningstraktaten beskæftiger sig primært med EU's politikker. Der er i høj grad tale om en sammenskrivning af de gældende traktattekster i EU (Euratom indgår dog ikke i forfatningstraktaten), og indholdet kan derfor generelt sammenfattes som en præcisering af EU's kompetencer på de enkelte politikområder samt, hvilke retsakter og beslutningsprocedurer EU kan bruge. Det vil føre for vidt at gennemgå alle artiklerne i denne pjece, og derfor henvises til del III. Tre punkter er dog værd at nævne:

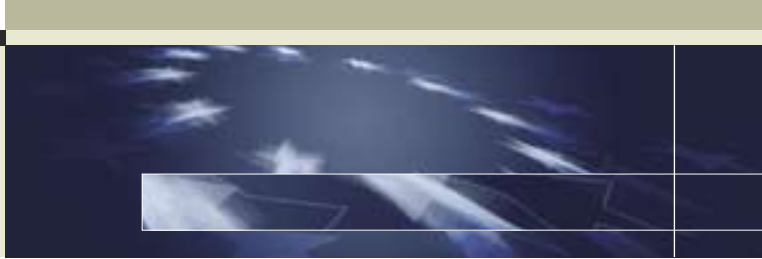
- Hovedreglen i del III bliver, at beslutninger træffes efter den såkaldte "almindelige lovgivningsprocedure", hvilket betyder, at Ministerrådet og Europa-Parlamentet er ligestillede lovgivere. I praksis kommer det til at gælde på 75 % af områderne. Det betyder, at Europa-Parlamentet bliver delvis medlovgiver på områder som f.eks. EU's landbrugspolitik

og den fælles handelspolitik. Det er meget politiske områder, som stats- og regeringscheferne ikke tidligere har været parate til at gøre Europa-Parlamentet til medlovgiver på. På de øvrige områder (25 %) vil Europa-Parlamentet skulle høres og i nogle tilfælde give sin "godkendelse".

- Brugen af kvalificeret flertal skal ske hyppigere end i dag. På 26 områder foreslår konventet, at Ministerrådet ændrer procedure og træffer beslutninger med kvalificeret flertal frem for med enstemmighed. Hertil kommer 12 nye områder, hvor der indføres kvalificeret flertal, f.eks. ved vedtagelse af en europæisk rumfartspolitik og humanitær bistand.
- Den åbne koordinationsmetode, hvor Ministerrådet kan vedtage foranstaltninger til fremme af samarbejdet mellem medlemsstaterne (uden harmonisering af medlemsstaternes love og administrative bestemmelser), er en forholdsvis ny EU-arbejdsform. I udkastet til forfatningstraktaten bliver den åbne koordinationsmetode traktatfæstet på fire områder, nemlig social- og arbejdsmarkedspolitik, forskning og teknologisk udvikling, folkesundhed og industri.

DEL IV: AFSLUTTENDE BESTEMMELSER

Forfatningsudkastets del IV indeholder de afsluttende bestemmelser, der i vidt omfang svarer til de afsluttende bestemmelser i de nuværende EU-traktater, dog med visse nye elementer.

Del IV omhandler ophævelse af de tidligere EU-traktater, dog sikres en juridisk kontinuitet i forhold til det nuværende EU. Det betyder, at de rettigheder og forpligtelser (internationale aftaler, afledt ret, retspraksis og tredjemandsrettigheder), som var forbundet med de nuværende traktater overføres til den nye forfatningstraktat og dermed det nye EU.

Fremgangsmåden i forbindelse med fremtidige ændringer i forfatningen er afgørende ny i forhold til de nuværende traktater.

For det første fastslås det, at "konventionsmetoden", dvs. nedsættelse af et konvent ala det europæiske konvent, bruges i forbindelse med fremtidige større ændringer af forfatningstraktaten. Konventet, og mange andre, mener, at processen har været en succes og derfor skal bruges igen.

For det andet foreslår EU-konventet, at Det Europæiske Råd skal kunne tage spørgsmålet op, hvis ét eller flere medlemslande

er stødt på vanskeligheder i forbindelse med ratifikationen af en traktat. Det kan dog tidligst ske to år efter undertegnelsen og kræver samtidig, at 4/5 af landene har ratificeret. Det forklares ikke nærmere, hvad der menes med "tage spørgsmålet op".

Det fastslås i forfatningstraktaten, at den indgås for ubestemt tid, og hvilke sprog der i fremtiden vil være officielle EU-sprog. Med optagelse af de ti tiltrædende lande, vil der være 21 officielle EU-sprog.

På konventets sidste session i juli 2003 indskrev konventet også en række unions-symboler i begyndelsen af forfatningstraktatens del IV. Konventet mener selv, at symbolerne bør skrives ind i del I. Symbolerne er det velkendte EU-flag (blåt med gule stjerner), EU-hymnen ("Ode til glæden" fra Beethovens 9. symfoni), den 9. maj som "Europa-dag", egen mønt (euroen) og mottoet: "Forenet i mangfoldighed".

Folketingets EU-Oplysning
Christiansborg
1240 København K

Husk porto

Folketingets EU-Oplysning
Christiansborg
1240 København K
Tlf.: (+45) 33 37 33 37
Fax: (+45) 33 37 33 30
E-mail: euopl@folketinget.dk
Web: www.eu-oplysningen.dk

Folketinget
Christiansborg
1240 København K
Tlf.: (+45) 33 37 55 00
Fax: (+45) 33 32 85 36
E-mail: folketinget@folketinget.dk
Web: www.folketinget.dk

BESTILLINGSKUPON

Jeg vil gerne bestille EU-konventets endelige forfatningsudkast af 18. juli 2003

Navn

Adresse

Postnr. By

Udfyld kuponen og send den til Folketingets EU-Oplysning. Husk frimærke.

Du kan også bestille forfatningsudkastet på www.euo.dk/bestil eller ved at ringe til Folketingets EU-Oplysning på tlf. 3337 3337 på alle hverdage kl. 10-16.

***Folketingets EU-Oplysning giver neutral og gratis information om EU.
Ring 3337 3337 eller mail til euopl@folketinget.dk
EU-Oplysningens netsted er www.eu-oplysningen.dk***